

ДЕЙВИД МОРЕЛ ЧЕРНА ВЕЧЕР

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

Не използвам често хумор в прозата си. Разказът, който прочетохте току-що, е едно от изключенията. По-късно ще откриете и други. В следващата история от този сборник обаче няма да намерите нито капчица хумор. Мрачна и обезпокоителна, тя е в унисон с „Капка след капка“. „Черна вечер“ е част от серията разкази за къщи, за първи път се появи на бял свят през 1981 година в антологията „Ужаси“ под редакцията на Чарлс Л. Грант и постави началото на дългогодишното ми приятелство с Чарли. Този даровит писател издаде едни от най-забележителните антологии на черния съспенс през седемдесетте и осемдесетте години, в това число високо ценената поредица „Сенки“. Една от причините да не напиша нито един разказ между 1971 и 1981 бе, че нямаше пазар за типа разкази, който исках да пиша. Когато научих за антологиите на Чарли, открих в негово лице един събрат по душа. Много от новелите в този сборник бяха публикувани в изданията на Чарли. Ето защо, редом с цял куп други автори на трилъри, аз съм му длъжник.

* * *

И така, всички отидохме там. Виждам, че си изнервен колкото бяхме и ние тогава, затова ще ти кажа веднага, че имаш право. Къщата се намираше в най-западналия квартал на града. Казаха ми, че през двайсетте години на века е била сред най-красивите сгради, но жалюзите на прозорците ѝ отдавна бяха изпадали; верандата се бе наклонила на една страна; боята, която бе напукана и се лющеше, навярно някога е била ослепително бяла, ала сега в здрача изглеждаше сива. Къщата бе триетажна — с фронтони, комини, капандури и балкони. И в наши дни не всеки може да си позволи такъв голям дом, а онзи, който го е построил навремето, трябва да е бил много богат. Каква ти къща, цял замък, макар и грохнал от старост. Представих си с тъга колко разочаровани щяха да бъдат първоначалните собственици, ако можеха да видят каква метаморфоза бе претърпяла някогашната им гордост. Но те навярно бяха умрели, и то отдавна, така че това нямаше значение. От значение беше само вонята.

Като казвам, че отидохме там, имам предвид помощник-шерифът, докторът и моя милост. Стояхме зад полицейската кола и се

взирахме в мрачната, притихнала, грохнала от старост постройка. Последните лъчи на залязващото слънце осветяваха силуетите на съседите, застанали на верандите на своите също толкова зле поддържани, някога красиви къщи. Задържахме дъха си и тръгнахме към градинската портичка, която се откачи от пантите си, щом я бутнах. Запътихме се към предното стълбище. Във фугите между плочите на алеята растяха бурени, дворът беше занемарен. В този миг слънцето се скри зад хоризонта и въздухът сякаш изведнъж захладня. Включихме фенерчетата си, за да прогоним падналия мрак, и се изкачихме по напуканите, скърцащи стълби върху верандата, където се наложи да заобиколим няколко счупени дъски. Пред входната врата имаше купчина вестници. Надникнахме през мръсните стъкла на прозорците, но тъмнината във вътрешността на къщата беше непроницаема. Натиснах звънеца. Прозвуча монотонен, безрадостен звук. Без ехо.

Постройката остана тъмна. Не се чу шум от приближаващи стъпки. Натиснах повторно звънеца и зачакахме някой да отвори.

— Какво ще правим сега? — попита нервно помощник-шерифът.

— Ще почакаме още малко. Все пак собствениците са стари хора — отвърнах аз. — Пък може и да не са си у дома.

— Къщата има само един собственик — обади се докторът.

— Какво?

— Тук живее само една старица. Казва се Агнес и трябва да е поне на осемдесет.

— В такъв случай може би спи.

— Не ми се вярва. Нали затова дойдохме.

Натиснах отново звънеца. Доскоро живеех в голям град. Преселих се със семейството си в това малко градче, защото се надявах, че тук животът е по-спокоен. И понеже бях новият шериф, изобщо не изгарях от желание да настройвам местните хора срещу себе си, като безпокоя една старица.

Вонята беше все така нетърпима. Повдигаше ми се, ноздрите ми потръпваха от отвращение. Така или иначе, не можех да пренебрегна настойчивите обаждания на съседите.

— Добре, да влизаме.

Натиснах дръжката. Вратата беше заключена. Блъснах я с рамо. Отвори се съвсем лесно, почти безшумно, сякаш касата беше от

картон, който се съдра под силата на удара ми. Дървото беше изгнило.

— Има ли някой? — извиках аз.

Мълчание.

Спогледахме се и влязохме вътре. Коридорът беше пращен, вонята — по-силна.

Тръгнахме напред, като осветявахме пътя си. Всекидневната или това, което, струва ми се, някога са наричали салон, се намираше вдясно, зад овален вход. Помещението беше пълно с купчини вестници, които се извисяваха над главата ми. Между тях имаше проход, колкото да мине човек, хартиените колони от двете му страни се бяха наклонили застрашително, сякаш щяха да се срутят всеки миг.

— Сигурно това е източникът на вонята — казах на доктора. — Всичките тези влажни, мухлясали вестници. Когато плесенясат...

— Но ти не мислиш така.

Минахме през друг овален вход.

— Има ли някой въщи?

Видях покрит с паяжини роял. Фенерчето ми освети още струпани на купчини вестници.

— Изглежда са ги колекционирали. Щом остарееят, някои хора...

— Гласът на помощника ми заглъхна и той се разкашля, задавен от вонята.

— Ще трябва да претърсим къщата стая по стая — обърнах се към спътниците си аз.

Качихме се на тавана и тръгнахме надолу. Вестници, от 1929 и 1936, всяка стая посветена на отделна година, от 1942 и 1958. Накрая на втория етаж открихме спалня, която изглеждаше нормално, тоест вътре нямаше вестници. За сметка на това обзавеждането ѝ беше от двайсетте години, или поне така предположих. Балдахинът на леглото, абажурите от матово стъкло и грубите калъфи от зебло, които покриваха столовете, със сигурност бяха останки от друго време.

Никой не бе спал в леглото. Пробвахме да светнем лампите, но безуспешно.

— Сигурно не си е платила сметката за тока — каза помощникът ми и отново избухна в кашлица.

Навсякъде прах, паяжини и онази натрапчива, всепроникваща смрад. Слязохме на първия етаж. Мазето е мястото, което подозирате, че трябва да проверите първо, но винаги оставяте за края.

Опитах се да запазя присъствие на духа и отворих вратата на избата. Вонята се усили и ни обви като воал. Спуснахме се бавно по скърцащото стълбище.

Аз съм трениран наблюдател. Обучен съм да не се поддавам на емоции, а да анализирам видяното. Но това не е лесно, особено когато си на тъмно и не можеш да осветиш с фенерчето си повече от един предмет наведнъж, а ужасът ти непрекъснато расте и идва момент, в който ти се струва, че вече не издържаш.

Първо виждаш обезглавеното женско тяло да лежи на пода, а вонята е като от гниещи картофи, втечнили се в кората си. От него се е изляла някаква течност. Желанието ти да повърнеш е непреодолимо.

После импулсивно вдигаш лъча на фенерчето и осветяваш висящата във въжена примка глава — дългата бяла коса, полуразложеното лице с хлътналите страни и превърналите се в желе очи.

Но това не е всичко, защото още веднъж без някаква обяснима причина, сякаш предварително знаеш, че ще са там, насочваш фенерчето към дъното на мазето, към малка масичка за кукли, наредена с прибори за чай, и столче, за което е завързано още едно полуразложено тяло, този път детско — на малко момиченце. Разбираш го от дългата коса, панделката и роклята; но не и от лицето, защото то е наядено от насекоми. Забелязваш още една подробност — облеклото на момичето принадлежи на отминала епоха: сламена шапка, високи обувки с копчета, пожълтял кринолин, проядена от молци официална сатенена рокля; то сякаш носи маскараден костюм или е било принудено да играе роля, която не му е харесвала — панделката около врата му е толкова стегната, че почернелият му език е изплезен навън.

— Господи! — простенва зад гърба ми помощник-шерифът и стомашният сок, който се качва в устата ми, е горчив и парещ.

— Добре, помогнете ми да разбере тази бъркотия.

Намираме се в моя офис, светлината на лампите ми се струва болезнено ярка след мрака в къщата. Въпреки че нощта навън е студена и ветровита, аз съм отворил всички прозорци и съм пуснал вентилатора, само и само да прогоня от себе си спомена за вонята.

— Убила е детето, после се е обесила, това поне е ясно — продължавам аз. — Но защо? Аз съм отскоро в града. Не знам какъв мотив би могла да има. Как мислите, защо го е убила?

Единственият отговор е бръмченето на вентилатора.

После докторът се прокашля и отвърща:

— Агнес живееше в къщата от самото начало. Построиха я двамата с мъжа ѝ.

— Но аз мислех...

— Тогава имаха пари — продължава докторът с глух глас. — Той беше banker. Бяха богати.

— Какво е станало със съпруга?

— Казвал се Андрю. Имали дъщеря. Умряла през есента на 1928 година, когато била на три. От дифтерия^[1]. Знам това от баща ми, защото лекувал момиченцето, но не могъл да го спаси. Родителите били съкрушени от загубата. Един ден мъжът напуснал града и никога повече не се върнал. Жената продължила да живее сама, като отшелник. Сега разбирам всичко. В нашия град от време на време изчезват деца, обикновено през есента. Тази есен например изчезна момиченцето, което открихме. Само като си помисля колко я търсихме. Скоро ще трябва да уведомиш родителите ѝ. Не ти завиждам. Предполагам, че с напредването на възрастта Агнес се е чувствала все по-самотна и накрая е полудяла. Опитвала се е да намери заместител на дъщеря си. Отвличала е деца. Убивала ги е, за да не я издадат, но е вярвала, че са живи и че са нейното момиченце.

— Както децата вярват, че куклите им са живи? — полюбопитствах аз.

— Щом това срѳвнение ти харесва. — Докторът вдига рамене. — Нейното психическо разстройство е толкова странно, че нормалният човек трудно може да го проумее. Интересно какво е направила с труповете на останалите деца. Навярно ѝ е било трудно да поддържа фантазиите си, когато телата са започвали да се разлагат. Може би най-накрая е осъзнала, че се е превърнала в чудовище и е решила да сложи край на живота си.

— Така ще да е било — кима помощникът ми, а на лицето му все още е изписано отвращение. — Звучи логично.

— Там е бедата — заявява докторът. — Лунатиците винаги действат логично, но логиката им е ужасно извратена.

Трябваше да свърша цял куп работа. До този момент не бях повикал линейка, защото исках да запазя сцената на местопрестъплението непокътната, докато не разбера със сигурност какво се е случило. Но вече беше крайно време да го направя, трябваше да се обадя и на родителите. Посегнах към телефона, но той иззвъня.

— Ало? — Останах заслушан известно време и осъзнах колко погрешни са били изводите ни.

Затворих телефона и погледнах доктора и помощника си.

— Не е била тя. Не ги е убила Агнес.

— Какво!? — възкликнаха удивени двамата мъже.

— Бил е Андрю — отвърнах им, докато тичах към вратата.

— Той е напуснал града през 1928 — каза объркано докторът.

— Никога не го е напускал.

Те хукнаха след мен към патрулната кола.

— Все още е в къщата.

— Но нали я претърсихме?

— Там е бил. Били сме твърде глупави, щом не сме го открили.

Намъкнахме се в патрулката и аз натиснах педала на газта.

— Нищо не разбирам — обади се докторът.

Нямах желание, нито време да споря с тях. Цялото ми внимание бе съсредоточено върху бясното шофиране по тесните улици. Щом стигнахме до къщата, изскочих от колата, втурнах се покрай падналата градинска портичка, пресякох тичешком обраслата с бурени алея, заобиколих дупките на верандата и влетях в занемарената постройка.

— Знам, че си тук, Андрю! Покажи се! Не ме карай да те търся!

Тишината в къщата бе потискаща. Включих фенерчето и влязох във всекидневната.

— По дяволите, Андрю! Ако си й сторил нещо, кълна се, че ще те накажа така, както ти си наказал всички тези деца!

Започнах да събарям купчините вестници като обезумял.

— Успокой се, шефе — каза помощник-шерифът зад гърба ми.

Но аз продължих да бутам и блъскам, докато разчистих половината помещение. Обърнах се към другата половина.

— Помогнете ми! — изкрещях на стъписаните ми спътници.

Открихме Андрю в стаята с рояла, по-точно в една стая вътре в самата стая, стая със стени от купчини вестници. Той беше там,

осемдесет и няколко годишен старец, крехък на вид, но учудващо подвижен. Погледна към мен, тялото му миришеше досущ като старите вестници, и се загърчи да скрие тайната си, но аз го сграбчих за ризата, блъснах го настрани и видях момиченцето, облечено в дрехи от двайсетте, завързано, със запушена уста и широко отворени, уплашени очи. Андрю бе отвличал децата. Никога не бе напускал града. Просто бе изгубил разсъдъка си. За да го защити и задържи при себе си, Агнес го е криела в къщата през всичките тези години. Но всеки път, когато убивал някое дете, лоялността ѝ към него отслабвала, докато накрая, изправена пред ужасния избор, тя се обесила, неспособна да го предаде на полицията.

Досетих се за всичко след онзи телефонен разговор, в който ми съобщиха, че е изчезнало още едно дете — дете, което заради преживяния ужас сега беше с бяла коса, — и след като Агнес бе мъртва, кой би могъл да е похитителят, освен Андрю? Да, това дете наистина е с побеляла коса, повярвайте ми. Защото малкото момиченце е моята вече пораснала дъщеря и понякога, когато я посещавам в клиниката през уикендите, ми се струва, че тя все още си спомня кой е баща ѝ.

[1] Опасна заразна болест на гърлото, при която лигавицата му се покрива с бели налепи; лошо гърло — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.